

Divendres 15 de febrer / 19 hores
Diumenge 17 de febrer / 18 hores
Cinema Edison

2019

Sessió en col·laboració amb Alliance Française

Ôtez-moi d'un doute

(*Sácame de dudas*, 2017)

de Carine Tardieu

Versió original en francès subtitulada en castellà

Fitxa tècnica

Guió: Michel Leclerc, Raphaële Moussafir i Carine Tardieu

Fotografia: Pierre Cottereau / Música: Eric Slabiak /

País: França / Any: 2017 / Durada: 100 minuts

Fitxa artística

François Damians, Cécile De France, André Wilms, Alice de Lencquesaing, Guy Marchand, Esteban, Perrette Souplex, Aylin Mikaelian

SINOPSI. L'Erwan, un vidu de 45 anys que porta una vida tranquil·la a la Bretanya francesa, descobreix per accident que el seu pare no és el seu pare. Malgrat tota la tendresa que sent per ell, investiga i troba al seu pare biològic, el Joseph, un ancià simpàtic a qui agafa afecte immediatament. En el seu camí es creua amb l'Anna, una dona per la qual sent una atracció especial i que porta encara més sorpreses.

LA DIRECTORA. Carine Tardieu (París, 1973) és una guionista i directora francesa. Els seus primers treballs van ser dos curtmetratges *Les baisers des autres* (2003) i *L'Aine des mes soucis* (2004), que va guanyar el premi del públic al Festival de Clermont-Ferrand. L'any 2007 va presentar el seu primer llargmetratge *La tête de maman*, el 2012 *Du vent dans mes mollets* i el 2017 la seva darrera pel·lícula *Ôtez-moi d'un doute*, que va ser seleccionada per a la Quinzena de Directores de Canes.

ENTREVISTA AMB LA DIRECTORA

D'on va venir la idea de la pel·lícula?

Està inspirada en la història d'un amic: un bretó de cinquanta anys s'assabenta en morir la seva mare que el seu pare no és el seu pare. Contracta un detectiu que, després d'uns pocs mesos d'investigació, troba al seu progenitor biològic, un ancià que també viu a Bretanya. Tots dos s'agafen molt afecte des del principi i desenvolupen una relació molt forta, sense que se n'assabenti el primer pare. Avui, després de molts girs, el meu amic té dos pares. Vaig trobar la seva història tan aclaparadora que li vaig demanar permís per inspirar-me. La història d'aquest amic contenia totes les preguntes que m'inquieten.

Crida l'atenció que el personatge central, Erwan, encarnat per François Damians, treballi com a cercador de mines.

Des del començament del guió vaig tenir una imatge en ment: la d'un home que busca, excava la terra i acaba fent esclatar una bomba enterrada a l'interior. Volia simbolitzar aquesta idea que en aprofundir en el passat i tornar als orígens correm el risc de volar pels aires el present.

La primera reacció d'Erwan és buscar un detectiu per demanar-li que trobi el seu veritable pare. En cap moment, però, qüestiona la tendresa que sent per Bastien, interpretat per Guy Marchand, a qui havia considerat fins llavors seu progenitor.

No vol fer-li mal o fer malbé la relació, ja que ha après molt del seu pare durant tota la vida. O no vol parlar del que ha passat per protegir-lo; no en sap res i la notícia seria terrible per a ell. Erwan no sent res contra ell, però se sent violent després de rebre de sobte l'avís.

El film oscil·la entre la comèdia i el drama.

No volia tractar les nombroses preguntes que planteja el film en un to de drama massa seriós. Acaba sent una comèdia romàntica molt clàssica, sobre una història d'amor impossible entre un home i una dona, i una altra entre dos homes, un pare i un fill, que aprenen a estar junts.

CRÍTICA

De las dos películas anteriores escritas y dirigidas por Carine Tardieu, *La tête de maman* (2007) y *Du vent dans mes mollets* (2012), únicamente vi en su momento la segunda de ellas, lo cual ya sólo por la siempre grata presencia de Agnès Jaoui mereció sobradamente la pena. Lo que ahora observo en este tercer largometraje suyo y primero en estrenarse aquí es que sus intereses como autora parecen seguir gravitando alrededor de los mismos temas: lo peculiar de ciertas relaciones de consanguinidad, los abismos generacionales marcados a veces por factores imprevisibles e insólitos, la imperfecta aplicación de las buenas intenciones en el mundo real... No obstante, en esta ocasión la historia elegida para hurgar en dichos asuntos se halla protagonizada no por una adorable cría, como en su largometraje previo, sino por un puñado de personajes ya asentados (como poco) en la madurez. Sin llegar a desplazar el conjunto hacia el territorio del drama, esto sí que añade un poso algo menos edulcorado y más reflexivo a *Sácame de dudas*, comedia en la cual, a la postre, lo que prima es un tono jubiloso y un fondo que, pese a resultar eminentemente positivo, por fortuna no alcanza lo estultamente buenista de ciertos éxitos procedentes del país vecino. *Antonio Trashorras / Fotogramas*

* * *

Una historia cuyo protagonista descubre que su origen es un interrogante, y cuyas dinámicas dramáticas llegan a tantear los límites de una transgresión tan radical como el incesto, podría ser, por supuesto, una vocacional tragedia griega. Los mismos materiales podrían dar pie a una de esas farsas pequeñoburguesas con las que el cine francés parece haber encontrado un sucedáneo contemporáneo, y de consumo rápido, de ese teatro de bulevar que tanto amó Resnais. En su tercer largometraje, Carine Tardieu propone un destino sorprendente y muy estimulante para materiales dramáticos tan delicados. Si uno se apropia de un símil que la propia película sirve en bandeja, cabría decir que *Sácame de dudas* es como los terrenos que recorre su protagonista en su cotidiana labor como rastreador y desactivador de explosivos: una comedia, humana y sabia, levantada sobre el territorio donde subyace la potencialidad de la tragedia. Tardieu tiene claro que limitarse a entretener supone restringir las posibilidades de un género que, bien manejado, puede ser un instrumento sumamente eficaz para desenrañar lo humano. Su película no funciona como mecanismo de alta precisión al modo de las mejores comedias de esa Agnès Jaoui que encabezó el reparto de su anterior trabajo —*Du vent dans mes mollets* (2012)—, pero en la historia de este tipo que, buscando la identidad de su padre biológico, corre el riesgo de enamorarse de quien quizá sea su propia hermana y desvela, sin querer, la identidad del progenitor de su futuro nieto brilla una comprensiva y lúcida humanidad. *Jordi Costa / El País*

PROPERES SESSIONS

Petit Edison. Diumenge 17 de febrer, a les 12 hores: **El vent entre les canyes**, d'Arnaud Demuyneck, Nicolas Liguori, Anaïs Sorrentino, Rémi Durin, Madina Iskhakova

Cicle Gaudí. Dimecres 19 de febrer, a les 20 hores: **Petra**, de Jaime Rosales

Divendres 22 i diumenge 24 de febrer. Call My by Your Name (2017), de Luca Guadagnino

Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n, 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
AC Granollers
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE:

EN CONVENI AMB:

Ajuntament de Granollers

